

KAMPEERGEGENUEGTEN

Die dierbare oude guit van een Punch kan ons zoo heerlijk de betrekkelijkheden van de wereldsche zaken bijbrengen.

Vooraf heeft hij het begrepen op de betrekkelijkheden van vele der nieuwe hedendaagsche zomergeoegens, waarvan gij er U nu ook al ettelijke achter de rug hebt! Mogen ze niet betrekkelijk maar volstrekt zijn geweest en ge werkelijk opgefrist en uitgerust tot Uw dagelijksche taak terug zijn gekeerd! Moge ge niet op draagbaren naar Uw kantoor en in invalidenwagens naar de Beurs zijn gereden, zooals de oude schalk al wel eens geteekend heeft, zijn plaat getiteld: Terugkeer naar de haardsteden.

In het volgend stukje van Punch, dat over kampeergeneugten handelt, is sprake van twee bevriende families: de Frasers en Pamela met haar man. In de Frasers heb in menschen herkend, zooals ik ze ook om me heb. Die je een en ander op de meest geestdriftige wijze aanprijzen en als je je dan hebt laten overreden, merk je, dat de enthousiastelingen, laten we hopen, onbewust, uitgaan van de vaste belofte-aan-zich-zelve: „Wij derin geloopten (onze jeugd zegt alsdan: geluid) jij zal der inloopen.”

U kent ze: ze hebben zoo goedkoop daar en daar, aan eenig luguber adres, bonbons gekocht, U doet het ook, en als het zoete Uw gehemelte heeft gestreeld, proeft ge een half uur later voor onbepaalde tijd zeep. Ze weten een gesloten huis voor bontwerken en Uw vrouws vos, aldaar bemachtigd, hangt al spoedig als een verdrongen kat om haar hals. Ze zullen U een goedkoop colbert-costuum laten aanmeten en ge waant U in veertien dagen bekleed met het kleed der armoede en door het koopje van de fauteuil, die ze U hebben aangeprezen, zakt ge heen. Met hun genoegens gaat het dito dito, wee U, zoo ge U laat bepraten zooals Pamela.

De Frasers dan gingen kampeeren, zoo heerlijk! Pamela en haar man moesten dat ook doen, vonden ze. Ziehier Pamela, die de conversatie met haar man begint:

„De Frasers hebben hun tent al. De onze zal morgen hier zijn. Het is ongelooflijk. Een heuschelijke tent voor zeven gulden vijftig! Denk eens wat we gaan uitsparen. Geen hotelrekeningen. Kosten voor onze voeding bijna niets. Kosten voor kleeren, heelmaal niets.”

„Pamela”, smeekte ik (de echtgenoot) „we worden toch geen naaktloopers?”

Ze stelde me gerust. „Niet, zoolang we met de Frasers samen zijn. Bridget zou het niet toestaan. Ik bedoel, dat ik niets voor kleedij uit hoef te gaan geven, behalve dan voor een of twee van die heele groote zonnehoeden. En dan moet ik nog wat sandalen hebben en een costuum voor het zonnebad.”

Ik wilde resumeeeren en begon: „Dus, om kort te gaan —”

„Ik ga natuurlijk alleen maar in een kort costuum, shorts, my dear!” zei Pamela.

De tenten stonden.

Bridget Fraser zei: „De helft van het genoegen is het zitten rondom het kampeervuur, voor we gaan slapen. Ik houd zoo van kampeeren!”

„Ik veronderstel, dat de andere helft van dat plezier dan is: 's morgens wakker te worden door een koe, die in je gezicht blaast”, zei ik.

„Ik hou zoo van blazende koeien.”

„Koeien doen je nooit kwaad!” zei Sam Fraser.

„De natuur is zoo wonderschoon!” zei Pamela.

„Laten we kampiedjes zingen”, zei Bridget Fraser.

Ik kwam Pamela tegen, zij het dorp uit, ik er naar toe.

„Ik heb er voor gezorgd.” zei ze. „Ik heb naar Emily geseind: Sein ons: Kom onmiddellijk terug. Het was één vijftig met betaald antwoord.”

Ik gaf haar de een vijftig terug.

„Ik ben aan mijn endje!” zei ze.

Ik, deelnemend: „Van de tocht in die verwenschte tent?”

„Ach nee, ik ben niet ziek. Alleen maar op — en melig — van de

Frasers. Ze blijven maar zoo opgetogen en zagen er je aanhoudend over door.”

„Daar komen ze aan!” moest ik haar in de rede vallen.

„Stralend gewoonweg!”

Pamela rende hun tegemoet en zwaaide met een flesch. „Ratten- en muizenvergift!” riep ze. „Ik ben erom naar het dorp gehold!” Bridget dook in de zak van haar shorts en haalde een klein fleschje te voorschijn.

„Voor de muskieten!” zei ze. „Ik heb al vóór het ontbijt gehold.”

Sam lachte hartelijk: „Ook al gehold!”

Ik herinnerde eraan, dat het tijd voor de lunch was.

Bridget legde uit, dat de helft van het plezier van kampeeren is: eten in de open lucht.

„Dan is drinken de andere helft!” zei Sam en ik meende een toon van weemoed in zijn stem te hooren. Bridget had voor Soda-water en voor dat alléén gezorgd!

Nu raakte ook Pamela in vuur.

„We moeten buiten lunchen!” zei ze. „Op de klaptafel!”

Sam zei, dat het beter was, binnen te eten. Of nog liever: „naar binnen.” En hij streelde zijn maag.

Bridget moest tranen lachen. „Hoe vreeselijk leuk is alles, als je kampeert!” gierde ze. „Je ligt slap bij elke grapje. Ik denk, dat het van de lucht komt.”

Ik ademde langzaam en diep.

„O!” riep Pamela verschrikt, „Daar is een jongen met een telegram!”

Wat speelde ze haar rol goed!

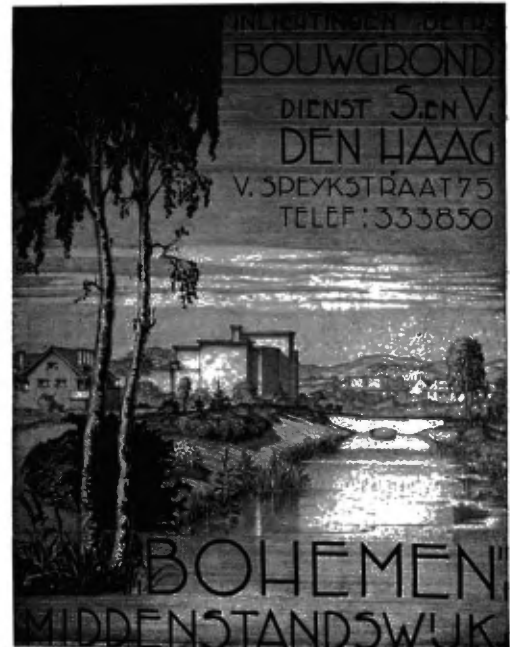
„Telegram voor Fraser!”, zei de jongen.

„Wat?”, zei Pamela.

„Aha!” zei Sam.

„Laat eens kijken”, zei Bridget. Ze opende het telegram.

„Wat een tegenvaal. Nurse seint, dat haar moeder ziek is. Ze moet

naar huis en wij moeten dadelijk thuis-komen om op de kinderen te passen." „Ja, dan zit er niets anders op dan maar naar huis te gaan en op de kinderen te passen," zei Sam vastbesloten.

„Wat is dat nu jammer!" zei Bridget. „Het is echt een strop voor jullie!" zei Pamela.

„En voor jullie!" zei Bridget. „Want we dienen ons boeltje in te pakken en mee te nemen. Toch kunnen jullie dan hier blijven. We laten de klaptafel hier en de opvouwbare kachel. Jullie zijn toch maar geluksvogels!"

„Boffers!" zei Sam.

„Ik vind het vreeselijk om uit deze heerlijke frissche lucht weg te moeten," zei Bridget.

„Dat is het ergste van alles!" zei Sam. Gelijk had hij.

„Wat een bedriegers!" zei Pamela. „Had je ooit zoo iets van de Frasers gedacht?"

Ik zei, dat ik het altijd van de Frasers gedacht had. Over het veld kwam weer een jongen met een telegram aangehold.

„Een groote zit-slaapkamer kost negen gulden per dag met volledig

pension voor ons tweeën", zei Pamela. Ze zocht nog eens tusschen haar papieren. „Ze schrijven, dat het een heele mooie kamer is, met uitzicht op zee." Merkwaaardig genoeg had de kamer ook uitzicht op de Frasers. Die zaten op het terras thee te drinken, toen we de kamers betrokken.

Nannie van Wehl

HET ZIEKE HUISDIER

I

Tot de meest gehouden huisdieren, de kooi- en voliërevogels buiten beschouwing gelaten, behooren zeker wel de kat en de hond. Vooral de laatste wordt door zijn verschillende sympathieke eigenschappen door velen als een goede vriend beschouwd. Maar ook de kat, hoewel niet zoo afhankelijk aan den mensch, neemt door haar gezellige en vooral huiselijke aard bij hen, die veel alleen zijn, een groote plaats in hun hart in.

Het behoort ons dus niet te verwonderen, dat men zich onwillekeurig, zonder overdreven sentimenteel te zijn, op de duur zeer aan zijn huisdier gaat hechten en het dan ook in dagen van ziekte een goede verzorging wil geven, iets wat bovendien niet meer dan zedelijke plicht is.

Die verzorging van het zieke huisdier laat echter in vele gevallen, ondanks de goede bedoeling die er-aan ten grondslag ligt, veel te wenschen over, doordat men uit onwetendheid dingen nalaat, welke juist gebeuren moeten en aan de andere kant dingen doet, die beter achterwege hadden kunnen blijven, daar zij het dier eerder achteruit dan vooruit helpen.

Het zal daarom misschien velen welkom zijn, dat wij hier eens op verschillende kleinigheden de aandacht vestigen, welke voor den honden- of kattenvriend van belang zijn en waarvan de bekende uitdrukking geldt, „dat het maar een weet is". Een weet echter, die het lijdende dier ten goede zal komen.

Echter ook uit een ander oogpunt is meer bekendheid met ziekten

en ziekteverschijnselen van de dieren welke geregeld in onze omgeving vertoeven, van belang, daar bij hen aandoeningen kunnen voorkomen, welke ook voor ons menschen besmettingsgevaar medebrengen. Een gevaar, hetwelk in vele gevallen zeker niet onderschat mag worden.

Wij moeten echter één ding uitdrukkelijk vooropstellen en wel dit, dat men nu niet moet denken voldoende op de hoogte te zijn, om zelf te gaan dokteren, een liefhebberij welke bij de eigenaars van honden en katten helaas maar al te vaak voorkomt en in de regel zeer tot schade van het dier. De verschillende ziekteverschijnselen gelijken, oppervlakkig beschouwd, zoo erg gemakkelijk te onderkennen, maar door het feit dat bij totaal uiteenlopende aandoeningen overeenkomstige ziekteverschijnselen kunnen optreden, is een vaststellen van de juiste ziekte-oorzaak dikwijls, zelfs voor de deskundige, die daarvoor een studie van jaren achter de rug heeft, zeer moeilijk. En alleen wanneer men weet waar de fout schuilt, is het mogelijk de storende afwijkingen op te heffen. Nu is hij, die het dier geregeld verzorgt, echter het best in staat uit te maken of het geheel in orde is of niet, en wij zullen daarom achtereenvolgens eenige vaak voorkomende afwijkingen bespreken en de beteekenis welke zij in verband met de gezondheidstoestand van het dier hebben. Men kan dan tijdig ingrijpen, waardoor vaak erger wordt voorkomen. Want is een aandoening eenmaal slepend geworden, dan is het vaak heel moeilijk, zoo niet onmogelijk, haar te herstellen.

(Nadruk verboden.)

AL VAN VACANTIE TERUG?

Gebruind terug van zee, bosch en hel, bergen? Weer veel energie opgedaan om Uw taak in het leven te volbrengen?

Een heel klein beetje energie is slechts noodig om een nieuwe abonné op „Het Landhuis" te werven. „Het Landhuis" is het mooiste Nederlandsche tijdschrift, waarin iedereen iets naar zijn zin kan vinden. Bovendien ontvangt ieder die een nieuwe abonné aanbrengt, een fraai cadeau. We hebben weer nieuwe voorraad: humidaires, Japansche poeder-lakdoosjes, sigarettenpijpjes van zilver, verchromde eschbakjes, enz. Een heel klein beetje energie.....